

GRUP C
PROSA
9001

MARTA GRANERO HARTÍ
2n ESO (14 anys)
Secció d'Institut Joan Triadú
Ribes de Freser.

PETITES REALITATS

Ja em toca, el meu solo! Va, amb convicció!, que els espectadors sàpiguen què han vingut a fer aquí. No han vingut a passar el temps, no, han vingut aquí per evadir-se del món que els envolta, amb tots els seus mals, problemes, realitats, amb totes les seves injustícies i desigualtats, les bogeries i els misteris... simplement per gaudir d'una llibertat momentània on la seva imaginació és la clau que obre totes les portes, que il·lumina tots els racons i guia per tots els senders, i la meua música, la nostra música, els fa el camí més planer i lleuger, més fàcil.

El Cànon del mus és la primera peça. És tranquil·la i elegant, dolça... Veig una dona gran a la tercera fila que mira el meu violí fixament i tanca els ulls, la seva expressió serena m'indica que, com jo, ha començat el viatge. Veig un petit bosc amb una clariana, on una noia amb un vestit blau resta estirada. M'apropo, és ella, la dona gran, la seva mirada no deixa dubtes. De sobte apareix una nena despenjada de sota un arbre, es miren divertidament, i la noia la convida a estirar-se al seu costat. S'adormen. La dona somriu feliçment i obre els ulls un instant per aplaudir. La primera obra s'ha acabat.

Més enllà, al fons de la sala, un home mira tristament al buit, unes mans inquietes juguen amb un clauer en una sala blanca i clara on amb prou feines hi ha tres persones desconegudes que distreuen les seves ments imaginant-se un concert en un fosc escenari. Intenten reconèixer les notes, "Mary"... L'home del clauer, però, està absent, no sap com ha anat l'operació de la seva àvia, és molt gran... Un infermer crida el seu nom a la sala i li demana que el segueixi fins a un petit despatx per a comentar els resultats. La música cada cop és més present, fins a envair l'hospital. L'home plora ofegat pel violoncel i demana acaloradament explicacions al professional, que el tranquil·litza amablement, però de forma freda i distant: ja hi està acostumat, en certa manera.

Ens disposem a tocar un tango, "Engega l'esperança". Fa temps que l'assagem, però encara em sorprèn cada vegada que l'interpretem, i és que em transmet emocions ben diferents depenent del context. Un vellet animat somriu de forma radiant, amb molta energia. Algú camina, dues figures agafades de la mà passegen tranquil·lament per la costa, parant de tant en tant per observar el mar, abraçats, enamorats... El dia està nuvolat però tant és, són ells dos i ningú

més, la resta pot esperar, el temps no... passa ràpid, i aviat ja es pon el sol mentre una pluja fina comença caure, obligant la parella a refugiar-se a l'entrada d'un teatre. Somrients, aprofiten per mirar la cartellera. No tenen res més a fer, així que compren dues entrades i passen a la sala, per un imponent escenari negre. Agafen el programa: A càrrec de la cambra Sípia, Cànon de mus...

Tothom aplaudeix mentre a l'escenari comencen a disposar-se els nostres companys, amb els seus instruments i partitures, cadascú al seu lloc. Ja entra el director, silenci absolut a la sala, tots ens preparem. A poc a poc reconstruïm la melodia de l'última obra, "Tornarem", on el públic es deixa anar i un munt d'històries es fan i es desfan en una barreja d'emocions que omple la sala. Alguns comencen imaginant-se paradisos, però sense saber com, acaben recordant tot allò que han sigut i són. Paral·lelament, aquella sensació de llibertat és fa petita... La ment ha creat els seus límits i ha escollit un líder, les emocions, que com els colors primaris, es mesclen amb els records per a reflectir-se en els sons.